

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 22 - 28 лютого 2005 року № 8 (68)

ПЕРШИЙ ФОРУМ УЧАСНИКІВ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Ця урочистість відбулася минулої суботи в драматичному театрі ім. Тараса Шевченка в Луцьку. Його організатором стала Волинська організація Конгресу Українських Націоналістів. Близько тисячі делегатів Форуму вітали голова обласної організації Конгресу Олег Максимович і його заступник, депутат обласної ради Віктор Мельник, заступник голови Конгресу Володимир Борейчук, благочинний Святотроїцького Кафедрального собору УПЦ КП Володимир Подовець, народний артист України Василь Чепелюк, артисти Алла Опейда і Вячеслав Судима, поет Василь Гей, ансамбль "Волиняночка", вокальний квартет "Нота Нео", квартет "Акорд", Ігор Алєксєєв від партії "Свобода", Валентин Малиновський від УНП, заступник коменданта наметового містечка в Луцьку Михайло Вітрук, Сергій Григоренко від ВО"Батьківщина", начальник міського управління культури Юрій Войнаровський та інші.

Волинь, батьківщина УПА, дала за Віктора Ющенка понад 90 відсотків своїх голосів, вагомо долучившись до всенародної перемоги над режимом Кучми. І знаменно, що вона першою вшанувала своїх звитяжців – і сивочолих ветеранів ОУН-УПА, і їхніх дітей та онуків, які твердо й рішуче відстояли народний вибір. Учасники Форуму також задекларували свою вимогу до Президента – змінити керівників усіх рівнів та визнати на державному рівні учасників Визвольних змагань 40-50-х років минулого століття борцями за незалежну Україну.

Форум завершився, а революція за торжество справедливості триває...

Микола Петрів
Світлини автора

КОНФЛІКТ

УРЯД РІШУЧИЙ. АЛЕ ЧИ МУДРИЙ?

4 лютого, представляючи членів Кабміну, Юлія Тимошенко назвала Романа Зварича "високопрофесійним фахівцем і людиною, яка кожною клітиною відчуває, де справедливість, а де ні". А вже 17 лютого міністр юстиції повідомив, що подав у відставку.

Такому демаршу Зварича передувала постанова уряду про призупинення реекспорту нафти, якою Тимошенко сподівається покласти край величезним державним втратам. Роман Зварич підпису під документом не поставив. Отже, конфлікт. Конфлікт між Прем'єр-міністром і міністром. Що ж стоїть за ним? Невже тільки особисті інтереси Р. Зварича, адже рішення про заборону реекспорту нафти прямо стосувалося дружини міністра Світлани Зварич, заступника генерального директора ТзОВ „Оіл-Транзит", яке реекспортувало до Словаччини російську нафту, і 35 тис. тонн якої, керуючись рішенням уряду, з України не випустили?

З відкритого листа керівництва цього підприємства до Прем'єр-міністра України Ю.Тимошенко стає зрозумілим, що ТзОВ „Оіл-Транзит" уклало зовнішньоекономічний контракт на поставку 3 млн. тонн російської нафти для подальшого її продажу Словаччині. Вказана цифра - поза обсягами нафти, запланованими для поставок на українські НПЗ відповідно до щорічного протоколу між Україною та Росією. Його виконання українським резидентом вигідне для України, оскільки приносить до державного бюджету понад 20 млн. доларів. Перша партія - 35 тис. тонн - була доставлена на митну територію України, здійснено всі митні операції та сплачено до державного бюджету всі передбачені законом платежі і збори. Однак посадові особи Центральної енергетичної митниці 4 рази відмовляли у митному оформленні нафти. Через це підприємству станом на 14 лютого вже було нанесено збитків на суму майже 1,5 млн. дол. США.

Отже, жодної шкоди державі компанія не нанесла. Навпаки, завдяки її діяльності державна казна поповнилася кругленькою сумою. То в чому ж причина неласки уряду?

Виявляється, в конфлікті зацікавлений народний депутат Ігор Єремеєв, віднедавна лідер фракції Народної партії (Литвина) у парламенті, власник волинської бізнес-групи "Континіум", яка контролює 43 % нафтопереробного заводу "Галичина" і має мережу заправок. Про це в листі йдеться далі:

„В той час, коли утримувалась наша нафта, від Вашого помічника (саме так він представляється, і саме в такій якості він присутній на Ваших нарадах) народного депутата І. Єремеєва надійшла пропозиція «перегнати» нафту через НПЗ «Галичина» та інші підприємства (ТОВ «Спектрум Петрол», «Континіум – Укрресурс», ПП «Вотум-А»), що дозволило б І. Єремеєву відшкодовувати з державного бюджету ПДВ за фіктивною схемою, задіявши підприємства – резиденти України, підконтрольні НПЗ «Галичина». ТзОВ «Оіл-Транзит», опинившись у безвиході, погодилось продати нафту НПЗ «Галичина» у кількості 35 тис. тонн. Яким же було наше здивування, коли з НПЗ «Галичина» було надіслано угоду на купівлю нафти не заводом, а приватним підприємством „Вотум-А", директором якого є селянин з села Торчиця Ставищанського району Київської області В.Ю. Зайчук, який, користуючись пільгами зі сплати ПДВ та акцизу, має понад 7 000 000 дол. США для оплати 35-тисячної партії нафти.

Підтвердженням факту використання експорту нафти і нафтопродуктів з метою фіктивного відшкодування ПДВ свідчить наступне: у січні 2005 року НПЗ «Галичина» заявляла митну вартість бензину А-80 по 630,00 доларів США за 1 тонну (для порівняння: Кременчуцький НПЗ цей самий бензин заявляв по 314, 40 доларів США за 1 тонну). Відповідно різняться і суми, заявлені на відшкодування ПДВ".

Чи не тут зарито собаку? Відповіді на ці припущення громадськість ще не почула ні від Тимошенко, ні від Єремеєва, ні від ЗМІ, хоча йдеться про спосіб розкрадання бюджетних коштів через схему повернення ПДВ, який реальні учасники схеми не оплачували.

Сам же Ігор Єремеєв свою участь у конфлікті в інтерв'ю „Дзеркалу тижня" пояснив турботою про державні інтереси. Для об'єктивності нагадаємо, що в вересні минулого року ДПА у Львівській області завершила планову документальну перевірку НПЗ „Галичина" за період з 1 квітня 2002 р. до 30 червня 2003 р., за результатами якої додатково нарахувала підприємству 421,55 млн. грн. платежів до бюджету, а також порушила кримінальні справи проти посадових осіб заводу за ухилення від сплати податків в особливо великих розмірах. Як стверджували податківці, вони довго не могли провести перевірку через те, що всі фінансові та бухгалтерські документи були знесені в кімнату, на яку повісили табличку "Громадська приймальня народного депутата І. Єремеєва". А входити туди без дозволу депутата податківці згідно з законодавством не мають права. Сам же він на звернення податкової не реагував...

Більшість тих, хто коментував подію, уже встигли охарактеризувати її як нафтову аферу. Важко з цим не погодитись, але хто її автор, і кому вона вигідна, ще доведеться з'ясовувати. І добре, що втрутився Президент, звернувши увагу на правовий бік проблеми. Адже рішення Кабміну як регуляторний акт порушує права господарських суб'єктів, а реекспорт передбачений законодавством про зовнішньоекономічну діяльність митним кодексом. „Якщо реекспорту по нафті нема, тоді виникає питання: а по зерну можна? А по російському лісу реекспорт можна робити? А по російських трубах реекспорт можна робити? По хімії, металу і таке інше?" – загострив проблему глава держави. Він зазначив, що вважає „неринковим" такий підхід до вирішення проблем галузі.

Сподіваємося, що конфлікт, у якому уряд показав себе не з кращого боку, себе вичерпав. Але ось біда – йому на зміну гряде наступний: на одеській митниці вже місяць простоює арештований товар сотень дрібних українських підприємців, які також щодень несуть збитки від рішення уряду і за яких також немає кому заступитися. Невже Президент знову має втручатися?

Так, в посткучмівський період уряд, щоби розгребти авгієві стайні, має бути рішучим. Але найперше він має бути мудрим.

Богдан Захаряк

ВАЖЛИВО

Тотальної реприватизації не буде
Президент В. Ющенко спростував заяву прем'єра Юлії Тимошенко про плани уряду переглянути приватизацію 3000 підприємств. В інтерв'ю агентству "France Presse" Ющенко наголосив: "Найімовірніше це стосуватиметься кількох десятків компаній, а їх список буде визначений один раз і остаточно".

Порядність
Леся Гонгадзе відмовилася від запропонованої Президентом довічної державної допомоги, заявивши, що не потребує жодних дарувань, від якої б влади це не йшло. "Не треба виділяти мене з маси нещасних людей", - сказала Л.Гонгадзе Президентові під час особистої зустрічі.

Луценко обзаводиться гвардією
МВС має намір перетворити внутрішні війська на Республіканську гвардію. Нині внутрішні війська, кількість яких становить майже 37 тис. осіб, охороняють особливо важливі об'єкти, зокрема 4 атомних електростанції, 112 дипломатичних місій та понад тисячу інших об'єктів.

Кількість шукачів правди зросло
В 2004 р. до Верховної Ради України надійшло 128 тисяч 800 заяв, пропозицій і скарг громадян. Це вдвічі більше в порівнянні з 2003 р.

Прокуратура підбирається до Білоконя
Генпрокуратура просить керівника МВС Ю. Луценка провести службову перевірку питання адекватності щомісячного грошового забезпечення колишнього міністра Білоконя М.В., виходячи з якого йому нараховано пенсію за вислугою років 14 336, 33 грн. та виплачено одноразову допомогу при звільненні у розмірі 258 409, 96 грн.

Засудили трьох "стрілочників"
Ніжинський міськрайонний суд визнав винними й присудив до 3 років позбавлення волі з відстрочкою виконання вироку трьох жителів Ніжина. 21 листопада 2004 р. за особистими документами і підробленими відкріпними талонами вони проголосували за кандидата в Президенти В. Януковича на 4-х виборчих дільницях ТВО №211.

СБУ намне собі вуха
Голова СБУ О. Турчинов повідомив про порушення кримінальної справи за фактом прослуховування телефонних розмов Ющенка, Тимошенко і... Турчинова. Він розповів, що за часів Кучми-Януковича-Деркача-Смешка СБУ практикувала схему, за якою при бажанні підслухати когось з діячів опозиції до суду направлялося подання на прослуховування інших осіб, а фактично чутливе вухо відловлювало в ефірі розмови "саме тих".

Ще раз про принципи кадрової політики Президента
Керівні пости в органах державної влади не повинні обіймати люди зі старої влади або ті, які брали участь у президентській кампанії на боці опонента. Це насамперед стосується зміни керівництва райдержадміністрацій, податкових адміністрацій та митниці. Виступаючи у Львові, Президент висловив побажання, щоб усі керувалися цими принципами при проведенні кадрової політики.

Кременя у відставку
Чергові пікетувальники Секретаріату Президента України, активісти низки молодіжних організацій, вимагали відставки першого заступника Держсекретаря України В. Кременя.

Ющенко на інавгурації
У Загребі відбулася інавгурація президента Хорватії Стіпе Месича. В урочистостях взяли участь глави дев'яти держав, серед яких був Президент України В. Ющенко.

Держава заплатить породіллям більше
З 1 квітня виплати з державного бюджету при народженні дитини будуть значно збільшені. На скільки саме – буде визначено через 10-12 днів, коли буде узгоджена редакція проекту внесення поправок до держбюджету-2005. Про це на XV з'їзді Асоціації фермерів і приватних землевласників України повідомив Президент України.

Нас стало ще менше: на 340 тисяч
За 2004 р. населення України зменшилося майже на 1% - з 47622,4 тис. осіб станом на 1 січня 2004 р. до 47280,8 тис. станом на 1 січня 2005 р. Про це свідчать дані Держкомстату.

Уряд поквитався з членом СДПУ(о) за студентів
Міністр аграрної політики Олександр Баранівський звільнив есдека О. Царенка з посади ректора Сумського національного аграрного університету у зв'язку з тим, що він суміщав посади ректора і народного депутата, що заборонено Конституцією.

Декомерціалізація МВС
Уже з цього тижня за отримання довідок про судимість, паспортів і посвідчень не треба буде платити таку високу ціну, як нині, заявив міністр внутрішніх справ Ю. Луценко. Зараз за отримання довідки про судимість (або її відсутність) треба заплатити не менше 24 грн., а іноді й 70 грн.

64-річна українка підкорюватиме Еверест
Підкорити Еверест навесні збирається 64-річна альпіністка із Алушти Ельвіра Насонова, єдина жінка у світі, яка тричі отримувала звання "Сніговий Барс". В її активі 17 сходжень на вершини понад 7 тис. метрів. Вона буде найстаршою жінкою, яка коли-небудь сходила на одну з найвищих вершин світу - Еверест.

Канадці не питимуть вина з зображенням Сталіна
У канадській провінції Манітоба місцева влада заборонила продавати українське вино, на етикетках якого зображений Йосип Сталін. Це сталося після протесту української громади, яка нагадала, що Сталін у нашій історії був одним з найбільших монстрів, він знищив мільйони українців.

Дефіцит держбюджету на 2005 рік - 32 млрд. грн.
Таку заяву зробив міністр економіки С. Терьохін. Лише дефіцит Пенсійного фонду становить 16 млрд. грн. Тож доведеться переглядати бюджет на 2005 р.

У Суркіса забирають обленерго?
Керівництво "Львівобленерго" побоюється насильниицького захоплення компанії невідомими структурами за участі людей у камуфляжах. Такого нападу уже зазнали "Прикарпаттяобленерго" та "Полтаваобленерго". За цими діями може стояти російський бізнесмен К. Григоришин.

А чи не краще повернути обленерго в державну власність?

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ЧИ БУДУВАТИМЕ УКРАЇНА КОРАБЛІ?

Україна успадкувала від СРСР 60% його промислового кораблебудівництва, великий науковий потенціал і має значні перспективи щодо виробництва сучасної, якісної та конкурентоздатної морської техніки. Натомість Україна протягом 13 років незалежності можливості своєї кораблебудівної промисловості фактично не використовувала. В чому причина?

У світі прийнято демонструвати не лише наміри і проекти, але й готовий товар. За останні 10 років в нашій державі не виведено в море жодного бойового корабля - тож демонструвати нічого. Ракетному крейсеру „Україна", що міг би стати візитною карткою наших кораблебудівних можливостей, та корвету „Тернопіль", відповідно - в Миколаєві і Києві, відведено роль російської „Аврори". Навколо них протягом тривалого часу точаться публіцистичні баталії про непотрібність їх флоту через відсутність у нас ворогів та морських державних інтересів, що їхню добудову і використання не подужає наша економіка й інші нісенітниці. Водночас оцінюється вартість продажу їх на метал... За безцінь, як метал, продано за кордон недобудований авіаносець „Варяг", який зараз приносить Китаю значні прибутки, а міг би приносити їх Україні, а разом з тим і демонструвати світу кораблебудівну потугу нашої держави.

В Україні до сих пір не сформовано підрозділи з управління і маркетингу вітчизняного кораблебудування, не відпрацьовано відповідні нормативні документи, не створено державного органу, який би ніс відповідальність за зовнішньоекономічну діяльність в цьому напрямку. Відсутність спеціального органу з раціоналізації цивільного та військового суднобудування і судноплавства при Кабінеті Міністрів України стала головною передумовою занепаду нашої, колись потужної, суднобудівної промисловості та її військово-морського сегменту. Як наслідок, не визначено позиції держави щодо добудови раніш закладених кораблів, не прийнято Державної кораблебудівної програми; припинено наукові і дослідно-конструкторські роботи в кораблебудуванні; не сформовано політики в області експорту військово-морських озброєнь; суднобудівні заводи Києва, Керчі, Феодосії, Херсона і Миколаєва не мають спільного менеджерського центру і змушені самотужки пробиватися на міжнародний ринок морських озброєнь, який характеризується не лише надприбутковістю, але й жорсткою конкуренцією.

Суднобудівна галузь України являє собою науково-виробничий комплекс із 59 підприємств і установ і має певний досвід участі у міжнародних тендерах і виставках зброї, брала участь у створенні проектів бойових кораблів для ВМС Туреччини і Польщі та розробила проект корвета для ВМС України типу „Гайдук". Але потенціал українських кораблів значно більший. Слід нагадати, що на українських верфях за останні 40 років збудовано 9 авіаносних кораблів і низку бойових кораблів інших проектів. До цього слід додати, що в 1989 році в Керчі на заводі „Залив" побудовано контейнеровоз водотоннажністю 40 тис. тонн з ядерною енергетичною установкою, який без великих затрат може бути переобладнаний під універсальний авіаносний десантний корабель-док, що не поступиться за своїми характеристиками американським кораблям серії „Тарава".

Якщо використати досвід українських кораблів з будівництва авіанесучих кораблів та контейнеровозів, то за мінімальних затрат на науково-дослідницькі та конструкторські роботи вже за рік можна вийти на світовий ринок з власним проектом універсального десантного авіанесучого корабля та модернізації і ремонту кораблів всіх класів.

Противники цієї ідеї твердять, що це неможливо через відсутність у нас замкненого циклу виробництва та розробки військово-морських озброєнь. Таку ж ситуацію мають і ведучі кораблебудівні країни світу. Однак відсутність замкненого циклу виробництва не стало завадою, наприклад, Іспанії збудувати авіаносці для власного флоту та для ВМС Таїланду, а також спроектувати два авіаносці для ВМС Китаю. Україна, скооперувавшись з іншими державами, могла б будувати корпуси таких кораблів при їхньому подальшому озброєнні іншими країнами.

Аналіз світового ринку зброї свідчить, що на найближчі 10-15 років потреби ВМС країн світу становитимуть не менше 20 авіаносців, 260-280 бойових кораблів класу фрегат-корвет тощо. За дослідженнями вітчизняних фахівців, при повному завантаженні суднобудівних заводів Україна спроможна будувати до 5 бойових кораблів класів фрегат-корвет щорічно. Та щоб досягти цього, а разом з тим і подолати кризову ситуацію в кораблебудівній галузі, було б доречним об'єднати і згрупувати замовлення судноплавних компаній та флоту. Функції замовника міг би виконувати спеціальний орган при Кабінеті Міністрів, сформований з представників Мінпромполітики, Міноборони, Державної адміністрації водного транспорту, асоціації судновласників і суднобудівників та інших зацікавлених організацій. Має бути також створений військово-морський підрозділ для координації військового кораблебудування. Саме відсутність військово-морського супроводу раніше укладених контрактів спровокувала для нас проблеми з іноземними замовниками, аж до їхньої відмови від одного з вигідних контрактів.

При вирішенні питань військово-морського супроводу першого експортного контракту не було створено єдиного штабу керівництва та похідного штабу, а інструкторський екіпаж формувався за рахунок ВМС України вже в процесі практичного навчання іноземного екіпажу. До того ж програма практичного навчання іноземних екіпажів була підготовлена ДК „Укрспецекспорт" без участі досвідчених флотських консультантів від ВМС України.

Відсутнсть авторського нагляду за виконанням контракту, некваліфікований підбір кадрів, спроби хитрувати з іноземними офіцерами навіть у дрібницях, а також надмірна довіра до суміжників з „Росвооруження" врешті-решт призвели до відмови іноземних замовників від укладеного контракту. А як мали реагувати іноземці, наприклад, на п'яну бійку російських робітників владивостокського заводу „Ізумруд" під час випробувальних артилерійських стрільб в морі чи на „узгодження" кувалдою тими ж робітниками лазерного і телевізійного прицілів системи стрільби експортного корабля? А були ж ще й і суто провокаційні дії з їхнього боку, наприклад, пісок в гідроприводах. Кому це було вигідно і для чого робилося - коментарів не потребує.

Новий український уряд задекларував нові підходи до розвитку економіки. Тож є надія, що зміниться ставлення і до вітчизняного кораблебудування, і Україна розпочне будувати кораблі і для власних Військово-Морських Сил, і на міжнародний ринок озброєнь, поверне собі минулу морську славу. Україна є потужною морською державою і українським морякам вже боляче споглядати іржаві недобудовані кораблі та незадіяні стапелі і верфі.

Вадим Махно,
капітан 1 рангу,
Мирослав Мамчак,
капітан 1 рангу

ЗА ЮЩЕНКА? ОТЖЕ, НЕГІДНИК!

Таку позицію мали чимало адміралів та офіцерів ВМС перед виборами Президента України. Згадати є що: зібрання командирів усіх рівнів із засудженням позиції командира ескадри контр-адмірала Ігоря Тенюха, який в найкритичнішій день революції став на Майдані поряд з Ющенком; вказівки штабу ВМС стосовно підтримки провладного „єдиного флотського кандидата"; зустріч командувачем ВМС віце-адміралом І. Князем не Прем'єр-міністра, а кандидата в Президенти В. Януковича почесною вартою…

Все це не пройшло безслідно в російськомовному середовищі начебто національного флоту. Але найбільш виразно януковщина далася взнаки в Південній військово-морській базі, командиром якої тоді був добрий приятель командувача ВМС, капітан 1-го рангу Віктор Носенко. Наведу лише один приклад.

Юристконсульт командування цієї бази старший лейтенант Сергій Мамчак не приховував прихильності до кандидата в Президенти Віктора Ющенка та як юрист намагався вирівняти на виборчих дільницях кількість агітаційної літератури відповідно до виборчого законодавства. Така самостійність молодого офіцера не сподобалася начальству. Почалися бесіди на предмет перевиховання і умовляння не псувати командиру флотську статистику. Не помогло. Тоді в день другого туру голосування юриста призначили черговим по штабу бази. Перед розводом чергової вахти командир бази провів з ідейно неслухняним офіцером бесіду, яка звелася до того, що за Ющенка можуть голосувати лише негідники, які не хочуть чесно служити, а всі ті, хто віддано служить і натхненно працює, як шахтарі в шахтах, – вибирають Януковича.

Коли черговий по штабу прибув на виборчу дільницю, щоб проголосувати, там його вже очікував заступник командира бази з гуманітарних питань капітан 3 рангу Віктор Шмигановський. Прискіпливо оглянувши офіцера, почав прилюдно з'ясовувати, чи той, бува, не прийшов на дільницю… з пістолетом.

Повернувшись в штаб і довідавшись, що наказом командира бази його від чергування відсторонено та вислухавши попередження про майбутні труднощі в службі, Сергій розповів про це батькові - керівникові флотської телерадіокомпанії. Того ще напередодні першого туру виборів за показ фільмів на підтримку Віктора Ющенка від посади відсторонив особисто міністр оборони Олександр Кузьмук. Розцінивши інформацію сина як подальший спланований тиск на себе особисто, Мирослав Андрійович звернувся зі скаргою до заступника головнокомандувача ВМС з гуманітарних питань капітана 1 рангу Сергія Данілєвського. Той спочатку обурився самим дзвінком до нього -як, мовляв, смієш ставити такі запитання, зробив йому аж два зауваження, але пообіцяв-таки згодом розібратися.

І розібрався. Наступного дня з'явився в штабі бази особисто і довідався, що чергового відсторонили від чергування… за вживання спиртних напоїв(!?). Знайшлись охочі це підтвердити - помічник чергового пояснив, що бачив, як черговий жував жуйку, а начальник служби військ штабу бази капітан Сергій Заверна, до речі, раніше двічі судимий, спершу написав, що відсторонив чергового від вахти за наказом командира бази, а згодом дописав, що черговий був у нетверезому стані. Іншої думки був оперативний черговий бази, який оцінив несення служби молодим офіцером у день виборів на „добре", але Данілєвському і Носенкові здобутих усних пояснень виявилося достатньо, щоб показати С. Мамчаку його місце в ієрархії флоту. Наказом командира бази старшому лейтенанту оголосили догану, а згодом і позбавили грошової винагороди за підсумками року. Адже ініціатори розслідування були впевнені, що голосувати за Ющенка могла тільки людина в нетверезому стані.

Старання командира бази командування флоту винагородило сповна. Його, незважаючи на колишні значні недоліки у службі і в особистій поведінці, призначили, до того ж з порушенням чинного законодавства, начальником Севастопольського військово-морського інституту, на адміральську посаду. І представляти офіцерам нового начальника інституту прибув особисто міністр оборони Олександр Кузьмук.

Тепер Віктор Носенко з довірою Кузьмука, з набутим досвідом боротьби з „оранжевими" виводить у світ майбутнє національного флоту, вчить їх розумінню офіцерської честі, гідності та відданості народу. Тільки кого будуть захищати, які цінності будуть відстоювати майбутні флотські офіцери, маючи такого педагога і таку школу виховання, організовану флотським управлінням з гуманітарних питань.

А тим, хто боровся за правду, честь і гідність, залишилося лише право і далі боротися. Як з вітряками. Прессекретар уже нового міністра оборони Андрій Лисенко вже робив заяви для преси, що у наших Збройних Силах за переконання ніхто нікого не переслідував… Чи не диво? Багато хто на флоті ставить собі запитання, коли ж вітри Помаранчевої революції обдадуть свіжістю Військово-морські сили? Нація, яка хоче мати свою державу, у першу чергу мусить мати віддані їй армію і флот.

Микола Петрів

ХАЛТУРА!

Іноді дивишся фільм – а потім у кримінальних хроніках про підліткову злочинність читаєш ті самі сюжети… Замість якісних пізнавальних програм дітей виховують бойовики та інші "блокбастери". Здається, про "цвіт нації" на нашому телебаченні взагалі забули… А щодо періодики, то наведу хоча б такий промовистий факт: головний редактор найкращого, справді українського дитячого журналу "Соняшник" Леся Воронина вже цілий рік працює на громадських засадах, від числа до числа підтримуючи високий рівень видання… Але ж ніхто з можновладців не стане сперечатися про те, що саме в дитинстві закладаються основи нашого життя, й виховання дитини – це турбота про майбутнє!

Цікаве майбутнє постає після прочитання українського перекладу дитячої книжки Яна Екгольма "Тутта Карлссон та Людвіг XIV", що вийшла друком у харківському видавництві "Ранок". От розгорнемо навмання: "Краще б ти мені *достала* поїсти, ти ж обіцяла. Адже я свою обіцянку виконую! Жодна хитра лисиця *тебе не троне*", – переконує Тутту Карлссон Людвіг XIV у кращих традиціях Вєрки Сердючки… Цікаво, що в книзі скромно не зазначена мова, з якої перекладала повість-казку О.І.Іванова, хоч Яна Екгольма знаємо як шведського письменника. Втім, здогадатися про справжнє "першоджерело" неважко. Повістина рясніє кальками з російської: "як говориться", "любимий синочку", "ти права", "скорчив мордочку", "розплився в посмішці", "стояли в нерішучості", "обманщик", "повісив ніс", "у всякому разі", "відправився до друга", "знаходиться", "була не була", "нагострив вуха", "дійсно", "завірила", "прийнявся за їжу" і т.д. Вже не кажучи про такий добрий суржик, як "папа" замість "тато", "глава" замість "розділу" та інші перли зі словникового запасу Вєрки Сердючки: "похвастався", "храбрився", "слухи", "ікота", "милості прошу"…

Те саме стосується і синтаксису твору. Складається враження, що його перекладали за допомогою комп'ютера, а потім злегка "причесали". Тому відвертим знущанням виглядає застереження на початку книжки: "Усі права на переклад захищені. Використання всієї книги або окремих її частин *переслідується* законом"…

Так наші діти й вивчають рідну мову… До речі, ще в 1989 році у видавництві "Веселка" ця повість вийшла друком у перекладі Галини Кирпи з оригінального видання Яна Екгольма – у письменника вона має назву "Людвігові Чотирнадцятому – ура!" Цікава, дотепна й зворушлива історія, викладена добірною українською мовою, привернула до себе не одну дитячу душу. От якби до неї ще якісну поліграфію – добротний папір, обкладинку, кольорові малюнки…

То чому б не перевидати гарний переклад? А цю халтуру (інакше її назвати важко) можна хіба що порадити вчителям української мови – як приклад уживання суржика…

Марія Литвин

ОПОЗИЦІЯ? 5-ТА КОЛОНА!

Телеканал „Інтер" заходився нам розповідати про формування в Україні „нової опозиції". До неї нібито належать: Янукович, Медведчук, Вітренко, Симоненко, Корчинський, Едуард Коваленко і так званий „Російський блок". Що ж, гідна компанія… Тільки що вони мають спільного з політичною опозицією?

Ніде в цивілізованому світі ви не зможете знайти легітимну опозицію, яка виступала би проти суверенітету і незалежності держави, проти її територіальної цілісності, проти державної мови. А які гасла проголошують учасники цього червоно-проросійсько-нацистського блоку? Адже Симоненко - червоний, Вітренко – теж, Корчинський і Коваленко не гребують відверто коричневими гаслами, і всі вони – проросійські. Тільки частина з них працює на Росію в Україні суб'єктивно, себто відкрито і принципово, а частина – як Корчинський і Коваленко – об'єктивно, всупереч усім їхнім публічним заявам. А гасла їхні такі: остаточне розчинення України в так званому „Єдиному економічному просторі", подвійне громадянство з Росією (це на практиці означає ліквідацію суверенітету нашої держави, адже президентів і депутатів для 47 млн. українців обиратиму 144 млн. росіян з додатковим українським паспортом), федералізація України (себто розчленування держави на князівства і штати, щоб ці шматки було легше ковтати Росії), державний статус російської мови в Україні (що за нинішніх українських реалій означає смертний вирок українській мові і тотальну русифікацію).

Отже, перед нами не опозиція, а блок антиукраїнських, антидержавних сил, які діють за вказівкою Москви, недаремно ж Янукович лише щойно повернувся із санаторію під Москвою, де він нібито лікувався і відпочивав, наче тільки там можна це робити…

А СДПУ(о) Медведчука на своєму партійному з'їзді відкрито заявила, що буде головним захисником російських інтересів на теренах України, що викликало захоплення першого віце-спікера російської Думи пані Слизької.

Власне, давати оцінку політичній партії, яка відверто демонструє суспільству, що діятиме в інтересах іноземної держави, мають вже не політологи, а інші компетентні фахівці… А гасло федералізації для них є прикриттям банального сепаратизму, за допомогою якого вони прагнуть розколу України.

Привертає увагу намір так званої „опозиції" формувати свої сили за територіальною ознакою, тобто зміцнити свій ідеологічно-інформаційний контроль у тих десяти регіонах, які підтримали Януковича. Опозиція за територіальною ознакою називається – сепаратизм. Такі прагнення антиукраїнської політичної зграї мають спонукати нову владу змінити в названих 10 регіонів не лише адміністративну, але й ідеологічно-інформаційну ситуацію.

Нова влада зробить велику, можливо, смертельну помилку, якщо ставитиметься до антидержавних сил, як до звичайної опозиції, бо всі, хто нині оточує Януковича і Медведчука, перебувають в опозиції не до влади Ющенка-Тимошенко, а до України, до української нації і держави. Справжньої, цивілізованої, патріотичної опозиції Україна поки що не має.

Мирослав Плай

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Доброго здоров'я,
пане редакторе!

За других совітів ходив анекдот про відкритий урок у школі, на який прийшло всіляке начальство подивитися, як виховують "онуків Ілліча" у комуністичному дусі. Вчителька натхненно питала:

- Діти, де діти мають найкращі іграшки?

- У Радянському Союзі! - завчено і не менш натхненно звучала відповідь..

- Діти, де найкраще діти відпочивають?

- У Радянському Союзі!

- Діти, де Партія і Уряд найбільше дбають про щасливе дитинство?

- У Радянському Союзі!

Вчителька з сяючими очима підсумовує: „Діти, ви правильно відповідали. А може, ви ще щось хочете сказати?" Тут один школярик і каже: "Я б хотів жити в Радянському Союзі!"

Цей сумно-смішний анекдот завше спадає на думку, коли у ВР виступають симоненки, саломатіни та інша комуністична братія. Нахабно брешуть, як і тоді, коли діти цілу осінь, аж до снігу, тягали буряки замість учитися в школі, коли їхні матері вистоювали у безконечних чергах буквально за всім, що треба було купувати або діставати, коли трудяги жили за принципом "вони роблять вигляд, що нам платять, а ми робимо вигляд, що їм працюємо", а найгіршим прокляттям було "щоб ти жив на саму зарплату!"

Під час президентської кампанії комуністи говорили, що вони проти обох представників "олігархічного капіталу і буржуазного режиму", але насправді перли тільки проти Ющенка, до того ж так оскаженіло, що й сам доктор Геббельс позаздрив би. І то попри те, що і на парламентських, і на президентських виборах їх підкосив не Ющенко, а Янукович. Симоненко не набрав і п'яти відсотків голосів, а й далі виступає від імені народу України. Народ же цю балаканину має в носі. Недавно отримав я дотепного вірша, а дотепність - прикмета розуму. В будь-якому разі, я ще жодного дотепного члена КПУ не зустрічав. Ось і сам автор вірша, Володимир Омелянюк, пише:

Не вступайте в НАТО:
Втратите багато -
Зашлють до Сибіру,
Розженуть козацтво,
Заведуть кріпацтво,
Введуть іншу мову,
Виженуть із дому.
НАТО забоялись -
Дружно підписались:
Товаріщ Вітренко,
Генсек Симоненко.

Написано мало - сказано чимало: для правди багато слів не треба. Це ж не промови майстрів комуноблудія з "підвішеним язиком".

З пошануванням
Гринь Волохатий

нація і держава
22.02 – 28.02. 2005 р.

КОМУ ЗАГРОЖУЄ УКРАЇНЕЦЬ?

Дивний народ ці люди-перекотиполе. Багато віків вони гнобили наш народ, а тепер ходять по цій землі, ніби нічого не трапилось, і далі диктують нам свою волю. Таке враження, що у нас спочатку відібрали хату, а потім, за рішенням суду, повернули її, але рішення те залишилось на папері.

Вони, як і раніше, мешкають в нашій хаті, а ми наче тулимося то біля однієї стіни, то біля другої під їхні вигуки: "Па-бе-регись! А-тай-ди! Не мешай, мать тваю".

Вони взагалі завжди добре до нас ставились, жаліли нас... бо вважали дурненькими. А як інакше - самі прийшли під їхнє ярмо, не дали відсіч, коли руйнували нашу Січ, мовчали, коли заганяли нас у рабство, терпіли, коли морили нас голодом. Мовчки помирали, здіймаючи руки до Бога, а Бог дав нам ту владу, на яку заслуговували. Навіть мови своєї зрікалися за власним бажанням. От і зараз вони скуповують наші підприємства, а ми тішимо себе надією, що нам це вигідно. Невже ми ще не наїлись цієї вигоди?

По всьому світу розбрелись наші геніальні українці: вчені, артисти, письменники, лікарі, навіть космічний корабель був вперше створений українцем, але полетів у космос запізно, та ще й під чужим прапором, бо пролежало те відкриття занадто довго в архівах. А ми залишаємось все тими ж дурненькими "хохлами" і боїмося, щоб нас, боронь Боже, не звинуватили в націоналізмі, бо то найбільша лайка для нас. Слово "націоналіст" і зараз деінде промовляють як погрозу. Тільки кому?

Кому загрожує українець, який розмовляє щирою українською мовою, який знає напам'ять Шевченка, Українку, Куліша, який вчився любити Україну в Стуса і Симоненка (не в того зрадника, а в поета, закоханого в рідну землю). Кому загрожує той, хто хоче, щоб його дітей навчали рідною мовою, щоб у церкві він міг молитися не за патріарха Московського та священництво, яке підбурювало нас до боротьби на захист їхніх сріблолюбних інтересів, а за рідну неню - Україну. Це так по-націоналістичному, коли я хочу, щоб капітал України не осідав у закордонних банках і щоб країну не продавали шматками з молотка. Мені болить те, що розбрелись наші земляки по закордонах у пошуках заробітку та кращої долі. Мені було боляче і страшно жити в державі, що називалась "демократичною, багатонаціональною, відродженою, а головне, європейського типу", бо ми знали ціну тій демократії і європейськості. А як розхвалювали себе можновладці за начебто високий життєвий рівень, за кількість інвестицій, вкладених в нашу (точніше, не в нашу) промисловість. Вони вже не знали, яким боком повернутись до тих інвестицій, щоб більше їм сподобатись, а що в країні їхо ставало все менше і менше, не витримували, бач, такого "високого" життєвого рівня, так то байдуже. У великих наших містах вже починають з'являтися китайські, африканські, афганські квартали. Іноземці почуваються у нас краще, ніж у себе на батьківщині. Отакі-то ми гостинні. Тільки щось не бачив я, щоб працювали вони у нас на шахтах чи у важкій промисловості, вони все більше до гендлю схильні - нас та у нас же й дурять. Боже, Боже! Скільки ж часу нам довелось би ще переконувати, що ми - не націоналісти? А років через 20 від українців залишились би взагалі одні пам'ятники...

Ці сумні думки не давали мені спати. Як я журився, спостерігаючи за своїм сином, який ріс у постійних нестатках і говорив суржиком на вимогу вулиці. Як мені боліло, коли українська тітка в електричці говорила "нехай учаться па руські, будуть культурними". Тітонько, мила, не нам у них, а їм у нас ще довго треба вчитися культури, бо це в наших селах за Гетьманщини майже все населення було письменне, це в наших родинах називали батьків своїх на "ви", бо нашою національною рисою завжди був такт і сором'язливість. І витравлювали з нас понад триста років все українське – врешті-решт, не витравили, бо живий ще козацький дух, ще не вмерла Україна.

А зараз Господь дав нам шанс жити довго і щасливо, і побудувати нашу державу, у якій кожен з гордістю скаже: я - українець. Дай, Боже, здоров'я і многії літа нашому лицарю Віктору Ющенку, низький йому уклін за те, що відродив надії в наше майбутнє.

Лесь Борибіда

НАРОДНЕ ВІТАННЯ

ПРАЦЮЙ, ПРЕЗИДЕНТЕ, ВО ІМ'Я НАРОДУ...

Народ любить свого Президента, довіряє йому, чекає на переміни і вірить, що з Віктором Ющенком вони відбудуться!

Під час першого і другого турів я, за дорученням Ставищанського штабу Ющенка, працювала агітатором у селах нашого району, бачила як люди чекали на правдиву пресу і коли її одержували, дуже дякували, хрестились і плакали, а ще - проклинали Кучму, розповідали свої віщі сни, вірили в перемогу Ющенка. Не від одного чула, що свою вранішню молитву він починав „Отче наш", а закінчував „О здравії Ющенка". Сама молюсь так і понині.

Найточнішим народним барометром є наш базар - ставищанська „Бессарабка". І коли бабусі з „Бессарабки" почули, що я їду на інавгурацію Президента - на Майдан до Києва, то дуже просили мене пробратися до трибуни і за всяку ціну сказати Віктору Андрійовичу, щоб протирав обличчя розчином марганцівки, бо це дуже, на їхню думку, підсушує шкіру. А одна з них просила передати йому пучок чистотілу. Хіба ж це не вияв всенародної любові і довіри!? Великий тягар поклав собі на плечі наш Президент, взявшись керувати напівзруйнованою державою. Скільки „авгієвих стаєнь" йому потрібно очистити – корупція, махінації, інфляція, безробіття. Скільки потрібно зробити, щоб виправдати народну довіру, щоб втілити в життя всі пункти його передвиборчої програми.

23 лютого в нашого Президента день народження. Тож усі разом побажаймо Ющенкові здоров'я і довголіття в любові і в родинній злагоді. Хай Бог помагає йому в усіх його задумах і починаннях.

Як хочеться слово народне сказати,
Що раді ми дуже за нашого брата.
Він виніс знущання заради народу,
За це перемога йому в нагороду.
Він виніс наругу, тортури і муки,
Щоб узялися ми дружно за руки.
Ми віримо в свого Президента,
як в Бога,
То хай йому стелиться ясна дорога.
Ми Ющенку віримо, як рідному брату,
І хочемо разом йому побажати:
„Працюй, Президенте,
і дбай за державу!
Примнож її міцність,
багатство і славу!
Працюй, Президенте,
во ім'я народу!
Щоб нам у віках не було переводу!
Здоров'я ще зичимо,
щастя й наснаги,
Любові народної, шани й поваги!"

Ольга Пустовгар,
смт Ставище, Київська обл.

МИ НЕ СТОЯЛИ ОСТОРОНЬ

Члени Черкаського земляцтва "Шевченків край" не стояли осторонь, коли народ виборював свою незалежність на Майдані. Особливо хочеться відзначити Берегинь земляцтва Ніну Шевченко та Катерину Бойко. Це вони цілодобово приймали в нашому офісі учасників Помаранчевої революції з усіх міст України. Не лише надавали нічліг та годували людей, а й намагалися морально підтримати, сказати тепле материнське слово. Члени нашого земляцтва приносили продукти, одяг не лише в офіс, а й на Майдан Незалежності.

Член правління "Шевченкового краю", доцент Університету культури, диктор українського телебачення Григорій Козаков присвятив багато віршів Помаранчевій революції, читав їх на Майдані.

Нелегко було працювати на виборчих дільницях в таких гарячих точках, як Луганськ, Донецьк, та Григорій Гуленко блискуче справився з цим завданням і приїхав у хорошому настрої, бо зумів переконати багатьох. Наші земляки були стурбовані, коли член правління Петро Шевченко поїхав у місця позбавлення волі. Аудиторія не з легких. Та ораторські здібності, батьківське почуття та знання з психології зробили свою справу.

Не один вірш присвятив Помаранчевій революції і наш земляк Олексій Караптан, який спілкувався з учасниками наметового містечка - полтавцями, чигиринцями... Корифей нашого земляцтва, колишній декан Черкаського педінституту, який постраждав за національні ідеї в 60-ті роки, зі сльозами на очах вітав перемогу народу. Григорій Герасимович прогнозував ці події ще в 70-тих роках, про що свідчать вірші, опубліковані в альманасі "Самоцвіти".

А нещодавно ми святкували семидесятирічний ювілей геніального українського поета Василя Симоненка. Приїхали гості з Полтавщини, з Черкас - це люди, які спілкувались з Симоненком, працювали з ним. Серед них був відомий український поет Микола Сом, якого вважають побратимом Василя Симоненка. На честь ювілею українська майстриня Олександра Теліменко, ім'я якої відоме в багатьох країнах, подарувала земляцтву казково гарний рушник. Тепер він прикрашає наш офіс разом із прекрасними картинами Івана Кулика. А поруч, на почесному місці, — портрет Василя Симоненка...

Людмила Паниченко,
член Черкаського земляцтва

ЯКОМОВНИМ БУВ МАЙДАН?

Ініціатива О. Мороза щодо надання російській мові статусу офіційної просто-таки збурила наше суспільство. Серед голосів протесту – і мовознавець Юрій Гнаткевич. Ми вже друкували його відкритий лист до головного „соціаліста".

Тепер пропонуємо вашій увазі уривки з другого листа науковця:

"Якщо українець добре розуміє українську мову, але спілкується лише російською, то він не "рускоязичний", а швидше "рускоговорящий". Це різні поняття. Усі "рускоговорящі" в умовах України володіють українською мовою пасивно. А оскільки від пасивного до активного володіння мовою – всього один крок, пов'язаний з характером і обсягом мовної практики, то треба не проголошувати російську мову офіційною, а навчити росіян і "рускоговорящих" українців активному (репродуктивному) володінню державною мовою. При цьому не йдеться про всіх росіян і всіх "рускоговорящих", а тільки про тих, хто є державним службовцем чи хоче ним стати. Як же бути українським службовцем і не знати державної або, як кажуть на Заході, офіційної мови? Навчилися ж Тігіпко, Янукович, Кучма, Тимошенко, Симоненко, Васильєв, Поживанов. Заговорила ж українською вся столична номенклатура. За часи самостійності навчилися вільно говорити українською величезна армія всіляких начальників по всій Україні. Як тепер з'ясувалося, добре говорять своєю мовою колишній і нинішній мери Донецька – Рибак і Лук'янченко...

Я часто буваю в Донецьку. Там у мене багато друзів. Там працюють три мої колишні аспіранти. Вони всі зі мною спілкуються українською. Я там ніколи не мав проблем у магазинах, транспорті, на лекціях в університеті. Ніхто не обізвав мене бандерівцем. Багато людей шкодують, що не вміють вільно говорити українською мовою, а багато-хто намагався нею зі мною спілкуватися. Як тут не пригадати дані останнього перепису населення, згідно з якими 85,7% українців назвали своєю рідною мовою саме українську. Регіони у нас не конфліктують між собою. Конфлікти вигадують шовіністично налаштовані лідери російських громад, до яких примкнули національні перевертні типу Базелюка і Яковенка. Їм марещаться не тільки натовські танки, але й "засилие украинского языка". Не "язык" їм потрібен. У ньому вони тут купаються. Вони мріють про чергове приєднання до Росії.

Отже, Майдан був українськомовним, бо на ньому була цілком українськомовна сцена, а всі ті, які перед нею стояли, сцену розуміли без перекладача. Нині сцена стала владою. Влада не повинна заважати російській мові, але влада має створити умови для того, щоб всі українці навчилися вільно говорити своєю мовою і не соромилися її. Влада повинна боротися з суржиком. Навіть Ющенко говорить так, що просто сором...

Націонал-демократи не проти прав росіян. Вони у нас забезпечені по вінця. Зрештою, націонал-демократи навіть не мали б нічого проти надання російській мові офіційного статусу. Але ж, звичайно, після того як в Україні господарко, а не наймичкою, стане державна українська мова, та в Москві статусу офіційної нададуть українській мові і забезпечать його. У Росії українців не менше, ніж росіян в Україні. Нехай Москва покаже приклад. Вона в боргу перед нами: не ми ж їх асимілювали упродовж віків, а вони нас."

ПИШАЙТЕСЬ, КОЛИ ВАС НАЗВУТЬ БАНДЕРІВЦЕМ

Ходила по Києву під час Помаранчевої революції з відзнакою Конгресу Українських Націоналістів – червоно-чорною хустинкою, вив'язаною на шиї. І багато людей мене запитували: "А що то за ознака така?" Почувши мою відповідь, дехто починав штиркати мені в очі отим лженаціоналістом Романом Козаком, якого провладний кандидат використав для дискредитації самої суті націоналізму і національної ідеї.

Пояснювала як могла, як розуміла, як відчувала. Пояснювала, хто такі Бандера, Міхновський, Коновалець, Слава Стецько, і що то за явище - Роман Козак, і що за мерзота у людській подобі - Корчинський. А тоді й сама запитувала: „А чому Ви оце стоїте на Майдані? Чому Ви тут, як і я?». І чула різні відповіді, зокрема: „А тому, що хочу, щоб Україну визнавали у світі!", „А тому, що хочу такого уряду, який дбав би за Україну і українця!", „А тому, що Ющенко – українець!", „Бо не хочу, щоб мною далі керували з Москви!", „Бо не хочу, щоб Кучма чи Янукович дарували по шматку України Росії!" Від небагатьох чула: „За вищу зарплату!", „За отримання якоїсь посади". Якщо всі відповіді узагальнити, то вийде, що всі ми хочемо мати національну державу, яка б дбала за національні інтереси, і національне керівництво, яке б дбало за націю українців!

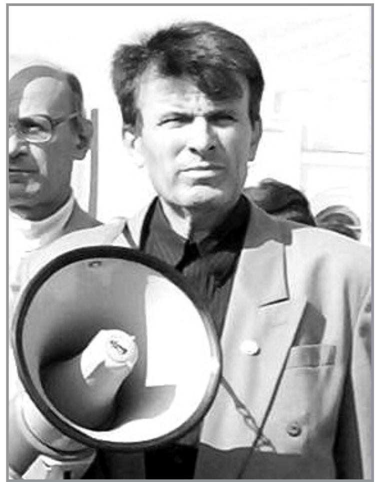
Наводила за приклад Декалог націоналіста: «Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!» і знову ж запитувала: «А якби зараз з'явився ОМОН чи військо – вступилися би Ви з Майдану?» Обурено відповідали: „Нізащо, не для того прийшли сюди». Прийшли здобувати Українську державу, незважаючи на можливий збройний спротив. Тобто йшли, як і я, українка, націоналістка, на все. Але я йшла свідомо, пам'ятаючи про великих націоналістів і їхній приклад здобування національної держави, а вони - не свідомо, але також виконували Декалог українського націоналіста. От і висновок: вони такі ж націоналісти, як і я – член Конгресу Українських Націоналістів. Тільки я ще пишаюся відзнакою червоної калини, червоної крові на українській почорнілій з горя землі і можу всім довести, що я за національністю українка, бо це записано в моєму партійному квитку, хоч про це немає запису в паспорті.

А ще український націоналіст має в душі гасло „Бог і Україна!" Якщо на першому місці стоятиме Бог, і ми, керуючись десятьма Божими заповідями, здобуватимемо свою державу, здобуватимемо чесно і правдиво, Бог нагородить нас Україною. Хочу звернутись до українців, які не знають історії своєї держави, - не бійтесь слова „націоналізм" і пишайтесь, коли вас назвуть бандерівцем!

Пригадую слова мого однопартійця, друга Ігоря Мартинюка з Косівщини. Він, приймаючи мене до лав КУН, сказав: "Подруго Антоніно, запам'ятайте, руки націоналіста повинні бути завжди чистими, бо він клянеться на вірність Україні, тримаючи одну руку на серці, а другу - на Біблії, Тризубі і Хресті!"

Я – націоналістка, і для мене чисті руки, чисте серце і гасло «Бог і Україна!» - найсвятіші.

п. Антоніна Спільна,
с-ще Кути, що на Косівщині

 ВІТАЄМО!

ДРУГУ ГЕОРГІЮ САХНЮКУ – 70!

Голові секретаріату Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів Георгію Сахнюку 15 лютого виповнилося 70 років. На його пам'яті багато знаменних подій, та найважливіша з них – Помаранчева революція, у якій Георгій Макарович брав участь від початку й до перемоги. Активіст завжди серед людей. За 10 років перебування у лавах Конгресу Українських Націоналістів він зарекомендував себе надійним товаришем, мудрим вчителем для молоді.

Для нього Україна – понад усе!

Конгрес Українських Націоналістів вітає побратима Георгія Сахнюка з ювілеєм, бажає йому сил і наснаги, міцного здоров'я і довгих літ життя. Нехай його ентузіазм здолає усі перешкоди на шляху до поставленої мети.

Прес-служба Конгресу

І СТРАБИЧІВЦІ ЗДОБУВАЛИ СВОБОДУ

Пропонуємо нашим читачам розмову з учасницею національно-визвольних змагань, керуючою відділенням Страбичівського куща Кредитної спілки «Сяйво Карпат», головою Мукачевської районної організації КУН Тетяною Бочкор.

Кор.: Пані Тетяно, розкажіть про своє рідне село і його мешканців, як страбичівці поставились до недавніх виборів?

Тетяна Бочкор: Наше село знамените і красиве. А щодо виборів, то в першому турі виграш був за провладним кандидатом. В другому турі виграв з невеликим відривом вже народний кандидат. А ось в третьому турі Віктор Ющенко випередив конкурента на 40%. Такий ріст активності голосуючих - невипадковий. Ще в дев'яностих роках ми почали боротьбу за свої права з владою. Тодішній голова Страбичівської сільради Микита Василь вислужувався перед районним начальством. З його вини багато земель нашого села було приєднано до Великолучківського господарства - аж 640 га, що залишило селян без пасовиськ і без резерву для розпаювання.

З активістами села, такими патріотами, як Іван Корча, Ілля Сорока, Василь Грабовницький, ми досягли деяких перемог: судилися з колишнім головою села і виграли судові процеси. Ми домоглися газифікації села, запрацював дитсадок, який не діяв 10 років, відкрили сільський клуб, чим розв'язали певною мірою проблему дозвілля молоді. Ми перекрили вулицю, якою перевозилися міндобрива і отрутохімікати до складів сільгосхімії, адже в дощову погоду з неї стікали отрутохімікати в колодязі, через що підвищився рівень захворюваності селян.

Кор.: У Ваших словах, пані Тетяно, вчувається впевненість і навіть гордість за село і його мешканців. Але, все ж таки, що найбільше сприяло успіхові?

Тетяна Бочкор: За ініціативи і допомоги голови Закарпатської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Василя Гурзана в селі було створено осередок КУН, ми обрали головою Василя Грабовницького, якого поважають селяни. Він зумів об'єднати навколо себе людей чесних, з передовими поглядами на життя (він - голова села з березня 2002 року). Крім цього, ми можемо розпоряджатися значними коштами, адже в нашому селі міститься відділення страбичівського куща Кредитної спілки "Сяйво Карпат", якою маю честь керувати із серпня 2002 року. Всі ці наші успіхи, звісно, й сприяли перемозі на президентських виборах. Ми також делегували наших активістів на Майдан. Цією нашою участю у Помаранчевій революції пишаємося, як знаковою. Україна має знати, що і наші селяни здобували свободу. До цього нас спонукала історична пам'ять.

На початку минулого століття у Страбичеві і сусідніх селах Горонді і Ключарках розквартировувалося військо, яке складалося із хлопців-галичан, буковинців і рекрутів-закарпатців, тут формувався полк, що увійшов до легіону Українських Січових Стрільців.

Про славу цього стрілецького війська потрібно розповідати нашій молоді, бо то й має бути предметом їхньої гордості за своїх славних предків: козаків, Січових Стрільців, вояків УПА, яких вела по життю Ідея українського націоналізму. Саме ця Ідея перемогла під час Помаранчевої революції.

Олексій Гуменюк, м. Мукачеве

 КОНГРЕС У ДІЇ

НАГОРОДИЛИ ПРОВІДНИКА

Відбулася звітно-виборна конференція Івано-Франківської міської організації Конгресу. Понад десять років очолював її колишній політв'язень Левко Слюсар – людина знана і шанована в місті. За його керівництва організація об'єднала 36 осередків, близько півтисячі членів, має своїх представників у міській та обласній радах. Івано-Франківські націоналісти були в авангарді Помаранчевої революції, вели активну роботу з молоддю, військовими, організували низку заходів з вшанування героїв Визвольних змагань.

За плідну діяльність члени Конгресу Івано-Франківська нагородили Левка Слюсара цінним подарунком.

Обрано новий провід організації. Його очолив Ігор Кінаш. Перед партійцями тепер нове завдання – перемогти на виборах 2006 року. Вони переконані, що цього досягнуть.

У конференції взяли участь заступники голови Конгресу народний депутат Євген Гірник і Володимир Борейчук, член Головного проводу Микола Гук.

Конгрес-інформ

ПІВСОТНІ УЧАСНИКІВ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ПОПОВНИЛИ РЯДИ КОНГРЕСУ НА ЛЬВІВЩИНІ

13 лютого 2005 р. відбулися збори молодіжної референтури Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. В роботі зборів взяли участь члени Головного проводу КУН М. Вовк, Я. Лемик, члени обласного проводу та політради ЛОО КУН, а також депутати Львівської облради, голова Тернопільської молодіжної референтури В. Хрептак, лідери громадських молодіжних організацій, молодь міста. Слухали звіт про роботу за рік. Виступили керівники ЛОО Конгресу, гості, лідери молодіжної та спортивної референтур ЛОО Конгресу. Визначено напрямки подальшої діяльності, ухвалено лист до Президента України, у якому зокрема значиться: „Не потребує доведення те, що полум'я помаранчевих знамен Майдану запалило в людях почуття високої гідності. Настав час буднів державотворення і реформ. Однією з передумов успіху є нівелювання спроб так званої опозиції, що причаїлася в очікуванні сприятливих умов для шкідництва.

Тому потрібно негайно прийняти закон про люстрацію, відкласти впровадження Конституційної реформи.

Нас чекають нелегкі випробування на шляху подолання наслідків діяльності злочинного режиму. Але віримо, що разом ми все зможемо!"

До лав Конгресу після урочистого зачитання Посвяти прийнято 54 молодих людей зі Львова та області, які були учасниками Помаранчевої революції, здійснили сходження на зимову Говерлу на честь Дня Злуки та інавгурації Президента України.

По закінченні зборів відбувся концерт за участю студентів відділення народних інструментів Львівського музичного училища. До пам'ятника жертвам комуністичних злочинів лягли живі квіти від молодих конгресівців.

Ігор Данилиха,
голова секретаріату ЛОО КУН

СТРИЙЩИНА ВШАНОВУЄ ГЕРОЇВ

Днями на хуторі Пила, що на Стрийщині, зібралось велелюдне віче. На цьому місці 1 лютого 1945 р. відбувся бій повстанської самооборони та загону НКВС. На віче прийшли люди з навколишніх сіл Фалиш, Станків, Довге, Бережниця, члени КУН, Братства ОУН-УПА, щоб вклонитися насипаній край лісу могилі, у якій спочивають 17 героїв-борців за волю України.

На могилі отці Ігор, Василь та Микола відправили панахиду та відбувся мітинг-реквієм. Прозвучав Гімн України, і в лісі на галявині запалала повстанська ватра.

Руслан Магас, м. Стрий

На світлині: молоді націоналісти біля повстанської могили.

нація і держава
22.02 – 28.02. 2005 р.

ДЕРЖАВНИМ ЗМІ – ДЕРЖАВНУ МОВУ!

Парадокс, але сьогодні державні газети так і не перейшли на державну мову. Запитуємо: навіщо нам, платникам податків, утримувати їх? Так ми ніколи не почнемо проводити єдину національну політику!

Я взагалі вважаю, що державні засоби масової інформації в умовах демократичного суспільства – нонсенс. Призначення преси - контролювати владу, тому держава повинна якнайскоріше „відпустити" від себе всі ЗМІ. Це, по-перше, збереже силу-силенну бюджетних коштів. По-друге, сприятиме свободі слова.

Приміром, у Франції давно вже немає державних ЗМІ. Адже державний журналіст - це щось на зразок держслужбовця. До речі, ще років десять тому в газеті Київради "Хрещатик" так і зробили: перевели усіх журналістів на посади держслужбовців! Мені це нагадує випадок, коли поета посадили працювати писарем, а потім тішилися, що він не залишився без роботи. Шкода - непоганий був поет, непридворний...

Ну а якщо вже нашому народові так до вподоби державні ЗМІ, то необхідно внести зміни до законів про пресу, інформацію, радіо та телебачення щодо переведення їх на державну мову. Саме так: за державні гроші - державну мову!

Микола Жуков, м. Красноперекопськ

ПАТРІОТИ ЗМУСИЛИ НОВОГО ГОЛОВУ ОДА ГОВОРИТИ ДЕРЖАВНОЮ МОВОЮ

У Запоріжжі перший віце-прем'єр Анатолій Кінах представив нового голову облдержадміністрації Юрія Артеменка. Говорив Анатолій Кирилович, як і личить держслужбовцю, державною мовою. А от пан Артеменко після нього розпочав промову російською. Це викликало обурення частини присутніх у залі, більшість з яких були членами Конгресу Українських Націоналістів. Далі промову новий голова облдержадміністрації виголошував доволі пристойною українською.

Перебуваючи в Донецьку, Президент Віктор Ющенко показав усім, що й на Сході України можна не займатися дешевим популізмом, а говорити державною мовою. Дай, Боже, щоб його приклад став надбанням всієї влади - і в столиці, й на периферії.

Пилип Юрик, м. Запоріжжя

ПРИПИНІТЬ ДЕРЖАВНИЙ РЕКЕТ

Під час виборів я, член ДВК, пересвідчився, що ще багато громадян України не мають українських паспортів, живуть за старими - радянськими. Я не маю ніякого, окрім довідки з місця проживання. Нещодавно звернувся в паспортний стіл Жовтневого р-ну м. Полтави. Мені піднесли рахунок, який треба оплатити, щоб отримати паспорт. Ознайомтесь: державмито -17,85 грн., інформаційні послуги – 10,20 грн., інші послуги – 20,13 грн., 20,00 грн. – штраф, 54,00 грн. – бланк, 5,00 грн. – страховка. Всього: 127,18 грн.

Ось чому громадяни України й досі послуговуються радянським паспортом. Для бідної людини цей державний документ, що посвідчує особу - річ недоступна. Водночас мені не зрозуміло, що означає - інформаційні послуги, якісь додаткові послуги, що разом становлять 30 грн. 33 коп? За інформацію, яку надав мені чиновник, він отримує заробітну плату від держави. Чому бланк коштує 54 грн., він що - позолочений?

Хто і коли припинить цей державний рекет? Невже ми і на парламентські вибори 2006 року прийдемо з радянськими паспортами?

Паспорт громадянина – це обличчя держави, але кравчуківсько-кучмівська довідка, яка зветься зараз паспортом, позбавила мене моєї національності. Мені соромно брати його до рук, особливо коли згадую, що багато з тих, які сидять в паспортних столах і жеках, були причетні до фальсифікації виборів. За революцією помаранчевою має слідувати революція кадрова. А оскільки ми обрали європейський вектор, то і паспорт має бути, як в державах Європи, щоб з ним можна було мандрувати світом.

Володимир Пізик, м. Полтава

ДОПОМОЖІТЬ ЗБУДУВАТИ ХРАМ

Слава Ісусу Христу! Слава Україні!

Українська Православна церква Київського патріархату прославляє Господа рідною українською мовою, у свята і щонеділі возносить молитви за народ, уряд, військо українське, священики одягнені в вишивані ризи, образи прибрані в українські вишиті рушники. Серце крається від того, що священики Московського патріархату називають нашу церкву неканонічною, розкольницькою. Невже сказати "Господі помілуй" – канонічно, а сказати „Господи помилуй" – не канонічно?

Доки ми будемо любити все чуже і не поважати рідного? Ми, парафіяни УПЦ КП з смт Ярмолинці, що на Хмельниччині, відчули на собі тиск і знущання районної ради. Голова держадміністрації відкрито підтримував церкву Московського патріархату. Місця під будівництво храму нам не виділяли. Чотири роки ми "оббивали" пороги райдержадміністрації та селищної ради. Змушений був звернутися в прокуратуру. Завдяки прокурору А. Мадзяновському нам виділили ділянку землі в центрі міста. Вже освячено місце і викопано фундамент.

Тож змушені звернутись до всіх людей доброї волі, кому не байдужа доля української церкви, мови, української традиції, хто вважає себе українцем: допоможіть нам у будівництві.

Наші реквізити:

Храм „Преображення Господнє" УПЦ КП; Хмельницька обл., смт Ярмолинці; Банківський рахунок №260010524242 Хмельницька філія Приватбанку, МФО 315405, м. Хмельницький; Код 25889373

Нехай береже Вас Господь Бог!

За дорученням парафіян УПЦ КП Раїса Краснодемська

В приміщенні адміністративного корпусу Ботанічного саду ім. академіка О. Фоміна при Київському Національному Університеті ім. Т. Шевченка експонується виставка художніх робіт члена Конгресу Українських Націоналістів Миколи Сома. Про побратима нашого партійного цеху, майстра пензля розповідає відомий поет.

СОМ ІЗ СОМОВОЇ ВУЛИЦІ

Микола Сом - мій подвійний тезко і талановитий односелець. У нас багато спільної конкретики, земляцького життєпису.Ріднить нас наше село, вулиця, що Сомовою зветься...

Художника-сусіда, неговіркого, сором'язливого і дивовижно делікатного, усі мої гості називали моїм антиподом, прямою протилежністю. У ті молоді та веселі роки мій "антипод" подарував мені чудово виданий альбом "Українське народне весілля". Там, поруч малюнків видатних майстрів образотворчого мистецтва, стоїть і наше скромне трибухівське прізвище - Сом-художник.

У колоритному альбомі вміщено аж три малюнки молодого і талановитого художника із зображеннями українського традиційного весілля: "Запрошення на весілля", "Батьківське благословення" та "За щастя". Перший успіх! Ця дипломна праця молодого художника Миколи Сома стала набутком українського мистецтва.

Перший успіх мого земляка був прив'язаний до рідної землі, зокрема до нашого села. Адже у ті роки, коли з'явилися його самобутні, справді українські твори, у тодішньому Совєтському Союзі пропагувалося так зване комсомольське весілля - жахлива профанація народного обряду. Але син сільського коваля не піддався на примітивні спокуси партійної влади, а намалював батьківський спогад, наш народний звичай, давню сільську мудрість.

Кольорова гравюра Миколи Сома "Вечірня тиша" експонувалася на міжнародних виставках у багатьох країнах світу, а на Всеукраїнському рівні ми захоплено вітали його ліричні акварелі "Софія Київська", "Біля Алушти", "Дідова груша" та "Вечір у селі". Художник із року в рік бере активну участь у престижних виставках "Мальовничої України" і за потребою багатої душі постійно відгукується на ювілейні дати геніального поета і художника Тараса Шевченка. Серед його шевченкіани є помітна літографія "Юний Тарас у Києві", хвилюючі офорти "Село Почапинці" та "Кам'яниця", талановита акварель "В селі Будищі". Із усіх творів Миколи Сома мене особливо вражає історична велич і краса Софії Київської, де наш знаменитий собор виступає як дарунок долі. Рецензенти-фахівці справедливо хвалять глибоке розуміння художником рідної природи, історичних цінностей, дорогих традицій свого народу. Ті найкращі людські риси він узяв із Сомової вулиці свого дитинства, з живого спілкування з незабутніми поетами і митцями, у яких жила висока честь і гідність.

Світлою і гарною сторінкою у творчій біографії Миколи Сома є одержима його праця над оздобленням відродженого з небуття Михайлівського Золотоверхого собору. Нещодавно у моїй присутності він схвильовано заповнював цікавий документ - "Анкету учасника відбудови Михайлівського Золотоверхого монастиря". У графі "Ваша участь у відбудові комплексу" наш Микола Гнатович скромно написав: "Особисто розписав чотири арки (дві у вівтарі, а дві на хорах), четверо вікон на хорах, шість великих панелей, дві харизми, об'ємний карниз у периметрі чотирьох стовпів центральної частини собору, дві орнаментальні композиції над арочними проймами на хорах.

Виготовляв ескізи, кальки, планшети, картони. Мною виконані всі кольорові картони під мозаїчні орнаменти. Брав участь у відновленні восьми архангелів, чотирьох апостолів та української Берегині - Марії Оранти".

Що усе це означає, знають достеменно тільки фахівці образотворчого мистецтва та художники. Я там був і усе те диво бачив. Ніби побував у піднебессі разом із художником. І тоді ж подумав: наш занадто мовчазний художник Микола Сом таїть у собі якусь предивну таємницю. Чи усвідомлює він, що все прекрасне, створене його талановитою увою і руками у соборі, буде жити вічно? На моє сакраментальне запитання він загадково посміхався...

Микола СОМ, м. Київ

У СЯЄВІ ДУШ

У Будинку письменників відбувся вечір творчого подружжя Надії Данилевської та Миколи Ткача.

Їх неможливо відділити одне від одного, хоч обоє є самодостатніми творчими особистостями. Чимало книг Надія Данилевська і Микола Ткач написали разом. От і нині вони презентували декілька спільних видань. Це збірник "Хліб наш насущний" про використання хліба в українських обрядах і звичаях – видання стане в пригоді етнографам, педагогам, студентській та учнівській молоді... "Пісне моя" – таку назву має наступна книжка. До неї увійшли авторські пісні Надії Данилевської і Миколи Ткача та пісні на їхні слова. До кожної додається короткий коментар про особливості її створення. Музичний редактор видання – славний керівник хору "Гомін" Леопольд Ященко.

На творчому вечорі в Будинку письменників подружжя презентувало й окремі свої книжки. Втім, ця межа дуже умовна. Бо навіть коли на обкладинці стоїть лише одне ім'я, творчий процес у них все одно спільний... От як, наприклад, Микола Ткач зацікавився давньою українською літературою. Надія під час навчання в Ніжинському педінституті писала контрольну зі старослов'янської мови. Стали вони розбиратися разом – і Микола захопився. Важко було змиритися з тим, що наші предки могли так немилозвучно говорити! Минуло ще багато часу невтомних досліджень, і Микола Ткач зрозумів: це – спотворена мова українських релігійних текстів. Як наслідок постало "Слово о законі і благодаті" київського митрополита Іларіона, реконструйоване українською абеткою, а також перекладене сучасною українською мовою. Найголовніше те, що дослідник "зумів, не перекладаючи нинішньою українською мовою, "відчитати" кожне речення по-давньоукраїнському, отже, по-нашому, – пише у передмові до видання письменник Микола Шудря. – Тепер ніхто з російських філологів не може твердити: цей твір – власність трьох "братніх" народів, тобто тільки російський".

Нещодавно побачила світ ще одна наукова праця Миколи Ткача – монографія "Володимирові боги: міфологічний зміст та систематизація головних персонажів язичницького культу". Говорячи про цю книжку, фольклорист Микола Дмитренко наголосив на вдалому поєднанні наукового, раціонального начала з художнім образним мисленням. В оформленні книжки використано малюнки Надії Данилевської.

Презентували на вечорі й брошуру Миколи Ткача "Генеалогія слова", де висвітлюється авторська концепція формування і розвитку людського мислення та живої розмовної мови людини. А найсвіжіше (щойно з друку) видання Миколи Ткача – збірник "У світлині неба", де зібрані його поезії про матір, писані впродовж усього життя. "В нашій літературі це щось унікальне. Це справжнє, щире слово сина і поета", – вважає Микола Дмитренко.

Напевне, вже зайве говорити про те, що автором ідеї книжки була Надія Данилевська... Поетеса презентувала також дві власні збірки: "У вічному продовженні" та "Око сопілки". Це поезія чиста, мов дзюркотливий струмочок у лісі, – так їх означила ведуча вечора, поетеса Наталка Поклад.

"В цього подружжя відчуття Батьківщини таке, що вже від нього народжується поезія... Це люди нестримної сміливості. Для них не існує ні наукових, ні літературних заборон. Вони черпають першорозум від народу. А почерпнувши, дають напитися іншим", - наголосив Микола Шудря.

Марія Косовська

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ четвертий

ПОСТРІЛИ В СПИНУ

Навколо таємниці самогубства Панаса Любченка

Увечері 29 серпня 1937 року несподівано розпочався пленум ЦК КП(б) України з одним питанням: "Про розкриття націоналістичної організації". Відкрив його секретар ЦК КП(б) України С. В. Косіор, який заявив членам пленуму: "Товариші, я повинен доповісти всім про розкриття націоналістичної організації, керівництво якої складалося головним чином з колишніх боротьбістів, а також про зв'язки з цією організацією члена політбюро ЦК КП(б)У голови раднаркому України тов. Любченка. У всякому разі за тими матеріалами, які у нас є по цій справі, ми можемо зробити такі висновки".

У своєму виступі Косіор звинуватив у націоналізмі командуючого Харківським військовим округом командарма 2-го рангу Івана Дубового. Наступного дня на цьому пленумі Косіор спробував домогтися зізнання від Любченка про причетність до антирадянської націоналістичної групи, але йому це так і не вдалося. Під час перерви П. Любченко поїхав додому, але на пленум більше не повернувся.

Після перерви Косіор відкрив пленум з деяким запізненням - після чергової розмови з Москвою. У відсутності П. Любченка було прийнято такі рішення:

1. Вивести П. Любченка зі складу політбюро ЦК КП(б)У та ЦК;

2. Зняти П. Любченка з посади голови Раднаркому УРСР;

3. Порушити перед ЦК ВКП(б) питання про виключення П. Любченка з партії;

4. Передати справу П. Любченка до НКВС.

На пленумі Косіор повівся дивно. Спочатку він затвердив цю постанову голосуванням членів пленуму, а потім зробив повідомлення: "Я, товариші, мушу спочатку сказати, що поки ми з вами тут приймали рішення, Любченко застрелився сам і застрелив свою дружину, тим самим підтвердивши, що ми правильно цю справу розібрали...".

Що ж трапилося в особняку на вулиці Леніна (тепер Богдана Хмельницького) 29 серпня 1937 року? Зрозумівши, що зізнання Любченко на пленумі не зробить і своєї провини не визнає, Косіор зателефонував Сталіну, вождь відповів секретарю ЦК України, що розбереться з цією справою і передзвонить. Невдовзі Сталін викликає Єжова, який після розмови з вождем телефонує до Києва начальнику управління НКВС України Балицькому. Слід гадати, що цей сценарій зі смертю Любченка розробив Сталін разом з Єжовим і Галицьким: якщо він на пленумі публічно не визнає своєї причетності до націоналістичної контрреволюційної організації, то слід організувати його "самогубство". Цей хід потім дозволить їм говорити, що, злякавшись покарання, Любченко покінчив життя самогубством — застрелив спочатку свою дружину, а потім себе.

Косіору зателефонували з ЦК і повідомили про скоєне. Після цього почалися масові арешти і знищення всіх вищих командирів Червоної армії — українців: командуючого Харківським військовим округом, командарма 2-го рангу Івана Дубового; командуючого Ленінградським військовим округом командарма 2-го рангу Павла Дибенка, заступника командуючого Київським військовим округом комкора Миколу Криворучка, комкорів Петра Соколовського, Георгія Кушнирюка, Дмитра Кучинського та багатьох інших полководців Червоної армії — вихідців з українського народу.

Командарма 2-го рангу Івана Федька, нового командуючого Київським військовим округом, який в травні 37-го року змінив на посаді розстріляного Якіра, в січні 1938 року несподівано переводять, ніби на підвищення, заступником наркома оборони, замість вже розстріляного як польсько-литовського шпигуна маршала Єгорова. 23 лютого командарм Федько ніби ще в довір'ї вождя — його нагороджують орденом Леніна і присвоюють звання командарма 1-го рангу. У Сталіна на столі вже лежало подання Ворошилова на присвоєння Федьку терміново, як заступнику, бо всі його заступники — Тухачевський, Єгоров були маршалами, звання маршала. На маршалів у Радянському Союзі виявився дефіцит, було п'ять, залишилося двоє: Ворошилов і Будьонний. Тухачевського та Єгорова Сталін вже розстріляв. Блюхер сидів у в'язниці під слідством. Якщо всі три маршали стали у Сталіна шпигунами: Тухачевський – німецьким, Єгоров – польсько-литовським, Блюхер – японським, то про Федька і досі незрозуміло – в чому його зрада. Більшовицький ЦК приховував усіма засобами національно-визвольний рух в Україні. Всі вищі командні посади Червоної армії тут були вичищені від корінних українців, і потім до самого розвалу Радянського Союзу вищі командні посади вони вже не займатимуть.

Аби не викликати заворушень, командармів-українців переводили в Росію або ж інші республіки і там арештовували. Так трапилося і з заступником командуючого Київським військовим округом Миколою Криворучком. Його спочатку перевели у Білорусію на таку ж посаду, а потім арештували.

З командармом 1-го рангу Іваном Федьком вийшов цілий «спектакль», організований Сталіним і Берією. На той час були вже розстріляні або сиділи у в'язницях Ягода, Шпігельглас, Єжов, Балицький та багато інших керівників НКВС, заарештували Косіора і Петровського — вождь діяв за принципом кривавого вбивці: свідків його злочинів не має залишатися.

Товариші Івана Федька, яким вдалося врятуватися від сокири, потім свідчили: "Група співробітників НКВС вночі під'їхала до підмосковної дачі командарма. Але охорона їх всередину не пустила і попередила про приїзд енкаведистів заступника наркома. Той наказав охороні і порученцям зайняти кругову оборону, а сам викотив кулемет. Енкаведисти зрозуміли, що так вони командарма не заарештують, і вдалися до переговорів. Вони запропонували Федькові зателефонувати до Ворошилова. Командарм зв'язався з наркомом:

— Клименте Єфремовичу, дзвонить Федько. Нічого не можу зрозуміти: у вас там що в Москві — заколот?

— Командарме! — обурився нарком, — ви що, з глузду з'їхали!

— То чому якісь озброєні бандити оточили мою дачу і намагаються захопити мене. Я зайняв кругову оборону!

— Товаришу Федько, — заспокоїв його Ворошилов, — партія веде боротьбу з ворогами народу!

— То це мене, — захлинувся від обурення заступник наркома, — як ворога народу арештовують за вашою згодою?!

— Це рішення політбюро і товариша Сталіна. Тому складіть зброю і їдьте до Москви. Товариш Берія тут розбереться..."

І товариш Берія разом з товаришем Сталіним розібралися. Тільки в період з травня 1937 року по серпень 1938 року репресивна система Сталіна і політбюро знищила в радянській країні 36761 червоного командира - від маршала до командира полку. З п'яти маршалів знищено трьох. З чотирьох командармів 1-го рангу знищать всіх чотирьох і серед них Івана Федька. Із 10 командармів 2-го рангу знищать всіх десятьох. Із 18 комкорів знищать дванадцять. Із 199 комдивів репресують 136, загине 125 із 397 комбригів, з кількасот командирів полків — репресують половину. Серед них майже третина - українці або вихідці з України — наш народ втратить всю свою військову еліту. В цей же період Сталін і політбюро розгромлять повністю весь ЦК України і його уряд — буде знищено кращі кадри республіки. Після пленуму заарештують і розстріляють: В. П. Криха — наркома радгоспів УРСР; М. С. Василенка — голову Київського облвиконкому; М. Г. Зиненка — секретаря ЦВК УРСР; І. Ю. Кулика — голову республіканського радіокомітету; М. Н. Нестеровича — наркома радгоспів СРСР; Г. Ф. Гринька — наркома фінансів СРСР; П. М. Косячного — заступника голови Чернігівського облвиконкому; В. Я. Конотопа — заступника голови Донецького облвиконкому; П. П. Маркітана — секретаря Чернігівського обкому партії; А. А. Хвилю — начальника управління в справах мистецтв, заступника голови Раднаркому УРСР; В. І. Порайка — редактора газети "Вісті" і багато інших керівників України.

У своєму виступі Косіор звинувачував А. П. Любченка у слабкій боротьбі з націоналухильниками - Шумським, Хвилею, Скрипником — та в тому, що він прикривав їх. Він же звинуватив голову уряду і в співпраці з військовою троцькістською організацією Й. Якіра (*про цю організацію розповідалося в моєму попередньому романі "Гільйотина для маршалів". — Авт.*).

А невдовзі після цього розгрому розстріляють і самого секретаря ЦК КП(б)У та члена політбюро ЦК ВКП(б) С. Косіора та начальника українського НКВС Балицького, які були сліпими учасниками цього трагедійного "спектаклю".

Одразу після загибелі Панаса Любченка заарештували всіх його родичів і родичів його дружини — викладача Київського університету Марії Миколаївни Крупеник. Матір і батька зашлють у табори Кіровської області, там вони і помруть. Сестру Ганну, студентку КДУ, — розстріляють. Сестра Тетяна в таборах накладе на себе руки. В табори зашлють і сестру Варвару. Вона потрапить до ГУТАБу разом зі своїм чоловіком професором О. М. Панченком, який там і загине, а Варварі і сину Панаса Любченка в таборах пощастить вижити...

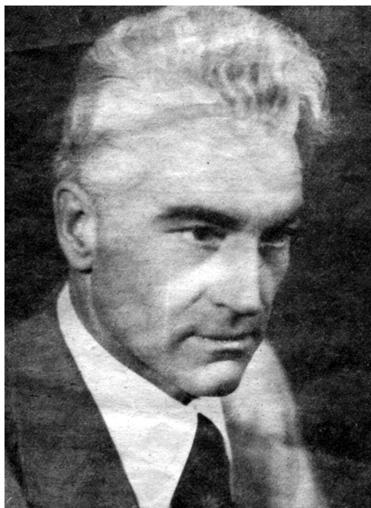
Цікавим є в цій справі один документ — протокол обшуку на квартирі П. П. Любченка в Києві на вулиці Богдана Хмельницького (колишня Леніна), 60. В протоколі записано, що вилучено такі документи і речові докази: партквиток П. П. Любченка № 0000095, партквиток М. М. Крупеник № 1654881, орден Леніна № 1337, посвідчення ЦВК УРСР № 9, посвідчення члена ЦВК СРСР № 552, посвідчення Раднаркому України на ім'я Ю. М. Коцюбинського (сина відомого українського письменника Михайла Коцюбинського). Юрій Коцюбинський був заступником голови Раднаркому УРСР і головою Держплану УРСР...

Я довго міркував над тим, чому в справі Панаса Любченка опинилося посвідчення Юрія Коцюбинського, його заступника в Раднаркомі. Чому Панас Любченко зберігав посвідчення Юрія Коцюбинського, з яким під час громадянської війни був на різних позиціях? Любченко належав до партії боротьбістів — українських комуністів, а Юрій Коцюбинський - до партії інтернаціоналістів-більшовиків. Боротьбисти пізніше, під тиском Сталіна, увійдуть до ВКП(б). Я розумів, що цей факт має велике значення у моєму розслідуванні, бо відкриває ще одну сторінку в цьому кривавому злочині. Мені стало зрозумілим також інше — Панас Любченко і Юрій Коцюбинський були добрими друзями, які вболівали за долю України, і Панас Любченко не вірив у злочини, приписані Ю. Коцюбинському як ворогу народу.

Далі буде

ПОЛІТВ'ЯЗНЮ АНДРІЄВІ КОРОБАНЮ – 75

ТРИЧІ ЙОМУ ЯВЛЯЛАСЯ... ТЮРМА

Ті, які виборювали для нас українську державу, на жаль, не спізнали за життя ні слави, ні почестей, тим більше, не зазнали матеріальних статків, які б забезпечили їм безтурботну старість. Добре наше слово – це для них поки що найбільша нагорода.

Серед тих, хто на нього заслуговує, і Андрій Михайлович Коробань. 16 лютого йому виповнилося 75 років.

В 13 років Андрій вже воював з фашистами, був зв'язковим Зуйського партизанського загону. В 1944 році його, обмороженого, евакуювали в шпиталь у Сочі. В 1946-му арештували батька-фронтовика, керівника підпілля в Сімферополі. Приписали співпрацю з ОУН, присуд - "зрада батьківщини"...

Це спонукало юнака замислитися над життям. Коли працював піонервожатим в с. Глевасі, що на Київщині, побачив, як грабують селян, знущаються з людей, фронтовиків та їхніх вдів. Тоді зрозумів, що радянська влада - чужа українцям, і з нею треба боротися. Школу закінчив з медаллю, вступив до Київського педінституту ім. Горького. Вдень вчився, вечорами підробляв, а ночами наболілим списував папір. Так народилася праця "Характеристика політичного устрою СРСР", у якій Андрій Михайлович викривав культ особи Сталіна, описував знущання влади з українського селянина і робітника. Декому з друзів дав прочитати свій твір. Один з них, студент факультету журналістики, на нього й доніс. 20 вересня 1950 р. Коробаня арештовують. "За антирадянську агітацію та спробу створити антирадянську організацію" особлива трійка засуджує його до 10 років позбавлення волі. Шість років добував вугілля та валив ліс в Сибіру. На волю його вивела хрущовська відлига 1956 р. Закінчив інститут, вчителював і знову писав про тяжку долю свого народу. Написане ховав, і думав, що надійно. 8 грудня 1960 року до нього в с. Дружню Бородянського району навідалися гості з КДБ і повитягували на світ з-за дзеркала, картин, зі стільця його "самвидав". Арештували. Найбільше допікали за працю "До питання про національну незалежність України". Знайшли в ній антирадянщину. Протримали тоді Коробаня в камері довгенько, але не посадили. Самодруки вилучили, а з нього взяли розписку, що більше не буде займатися політикою.

11 вересня 1969 р. його арештували втретє. Точніше, він, Андрій Коробань, після того, як дізнався, що його нові самвидавчі твори знайдені, і органи його розшукують, сам пішов у КДБ за намовою Івана Дзюби: "Андрію, ідіть, ця погань не посміє вам нічого зробити..." Зробила. Після восьми місяців слідства відправили в Мордовію на шість років...

Після звільнення не дозволили працювати викладачем – до пенсії працював кочегаром. Нині пан Андрій живе у Василькові, тішиться успіхами свого сина-музиканта, якого колись навчив грати на скрипці, весь свій вільний час віддає громадській роботі в Товаристві політв'язнів та репресованих. І, звісно, радіє, що є незалежна Україна, і що нарешті її Президентом став гідний нащадок українських козаків. Задля цього, вважає Андрій Коробань, варто було жити, боротись і страждати..

З роси і води Вам, Андрію Михайловичу! Многая і благая Вам літа!

Микола Барліш

ПОВЕРНЕННЯ ВАСИЛЯ БЕЗКОРОВАЙНОГО

Якщо життя уявлене і пройдене в звуках, то рано чи пізно вони впадуть рясним дощем на ниви рідної землі, спомагаючи проростки майбуттю. Велемовний тому приклад - творчість Василя Безкоровайного (12.01.1880 р. м. Тернопіль - 5.03.1966 р. м. Баффало, США), видатного українського композитора, автора понад 350 різножанрових творів, диригента, піаніста-акомпаніатора, засновника музичних шкіл, хорів, оркестрів, громадського діяча, члена Українського Музичного Інституту Америки.

Його твори, як і багатьох інших українських митців, розвіяних лихоліттями першої половини XX віку, повертаються, неначе лелеки, і "з далекого краю", і з архівних захоронень, і з приватних збірок в Україну, зринаючи в її живій звуковій аурі свіжою і неповторною мелодією.

Глибоко національна і водночас загальнолюдської ваги творчість зрозуміла всім. Його пісні, фортепіанні, скрипкові, інструментальні, хорові твори з успіхом приймали в США, Канаді, Австралії та інших країнах. Безкоровайний не був вузьконаціональним автором. Він всотав творчість кращих композиторів і вокалістів світу, бував у багатьох країнах, спілкувався з видатними діячами культури свого часу, зокрема з С. Крушельницькою, М. Крушельницьким, О. Мишутою, Б. Лепким, М. Голинським, Й. Гірняком, Ф. Шаляпіним та плеядою інших митців.

Перше моє знайомство з Безкоровайним-композитором відбулось у дитинстві. Від свого батька я дізнався, що в нашій родині був композитор - дідусі були двоюрідними братами. В той час тоталітарного режиму контакти з емігрантами не схвалювалися, тож про долю В. Безкоровайного ми не знали. Лише навчаючись у Львівській консерваторії ім. М. Лисенка (1981 - 1986 рр.), у Науковій бібліотеці ім. В. Стефаника я вперше побачив пожовклі партитури Безкоровайного. З'явилося бажання - подарувати друге життя його незаслужено забутій музичній спадщині.

Віднайшов адресу дочки композитора - Неоніли, яка мешкала в Америці. Завдяки нашому активному з нею листуванню мені вдалося повністю повернути творчість далекого родича в Україну.

У березні 1999 р. в Сімферополі було створено науково-творче товариство Василя Безкоровайного, мета якого - духовне відродження української нації, пропагування творчості маловідомих українських композиторів, насамперед спадщини Василя Васильовича.

За цей час немало зроблено. Разом з мистецькими колами України широко відзначено 120-річчя з дня народження композитора. Тоді Україна вперше почула музику В. Безкоровайного.

Товариством разом з Національною радіокомпанією України зроблено численні записи солоспівів, інструментальних творів у перекладі для оркестру народних інструментів.

На XII Міжнародному музичному фестивалі "Київ музик фест - 2001" вперше після довгих років замовчування прозвучали солоспіви В. Безкоровайного на слова О. Олеся "Чари ночі", "Затремтіли струни" у виконанні заслуженої артистки України, солістки Кримської державної філармонії Наталі Безкоровайної. У травні 2004 р. в Сімферополі пройшов V Міжнародний музичний конкурс "Синій птах", на якому звучала вокальна і скрипкова музика Безкоровайного. Подією 2002 р. став вихід у світ першого ліцензійного компакт-диска "Затремтіли струни" В. Безкоровайного, який поєднав солоспіви, інструментальну музику, різножанрові твори, зокрема "Сон" на слова Т. Шевченка, "Малесенька ластівка" на слова О. Олеся, Тріо Фа-мажор. Зі слів відомого музикознавця Романа Савицького, ця музика "щира, непідроблена, національно виразна... є радше музикою серця, ніж мистецтва інтелекту". Її коріння сягає народної пісні Поділля і Гуцульщини.

Важливою роботою товариства став випуск компакт-диску концертно-оперної співачки Наталі Безкоровайної "Народжена вогнем", до якого ввійшли українські народні пісні, романси, оперні арії, солоспіви В. Безкоровайного (всього 23 твори).

У липні 2004 р. вийшов збірник "Українських Думок" для скрипки і фортепіано композитора.

У 2005 р. товариство планує організувати ювілейні концерти до 125-річчя з дня народження В. Безкоровайного в багатьох регіонах України. Сподіваємося, що його доробок житиме у виконанні дитячих, інструментальних, хорових колективів, і здійсниться постановка дитячої оперети композитора "Казка про Червону Шапочку" на лібрето Леоніда Полтави.

Ім'я композитора Василя Безкоровайного внесено до Енциклопедії Сучасної України, що її видано Національною Академією Наук.

Богдан Безкоровайний,
м. Сімферополь

Календар українського націоналіста

23 лютого 1954 р. – народився Президент України Віктор Ющенко.
24 лютого 1574 р. – в Україні вийшла перша друкована книжка "Апостол".
24 лютого 1865 р. – народився Іван Липа, український письменник і громадсько-культурний діяч.
25 лютого 1850 р. – народився Василь Барвінський, український письменник, громадський діяч.
25 лютого 1871 р. – народилася Леся Українка, видатна українська поетеса, громадська діячка.
25 лютого 1887 р. – народився Лесь Курбас, український актор, педагог.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!